קטנה . שהיא שומרת יבם מן האירוסין דעדיין רשות אביה עליה כל זמן שלא נשאה : והגערה בין מדעת אביה וכו' . תלמוד היכא דמפקעת עצמה מרשות אב קיימי נמי רבנן במילתייהו : קידושין דמדעתא . דבטיגן דעת המקנה" : אביה ונא פיא . שהתורה זיכתה ל אבל גירושין שאינה בטל כרחה תורה אור

"קטנה מן האירוסין אין עושים בה מאמר אלא מדעת אביה והגערה בין מדעת עצמה בין מדעת אביה (מה שאין כן בקידושין) אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רבי יוסי בר' חנינא מאי טעמיה דר' יוחנן אליבא דרבנן? קידושין דמדעתה, אביה ולא היא, גירושין דבעל כרחה בין היא בין אביה. רבי מאמר דמדעתה וקתני בין היא ובין אביה? התם במאמר דבעל כרחה ורבי היא דתניא *העושה מאמר ביבמתו שלא מדעתה רבי אומר קנה וחכ"א לא קנה מאי טעמיה דרבי? נמר מביאה דיבמה: מה ביאה דיבמה בעל כרחה אף הכא נמי בע"כ ורבנן סברי ילפינן מקידושין מה קידושין דמדעתה אף ה"נ דמדעתה, במאי קמיפלגי? רבי סבר מילי דיבמה מיבמה הוה ליה למילף ורבנן סברי קידושין מקידושין הוה ליה למילף? ה"נ מסתברא, בדקא מתרץ רבי יוחנן מדקתני סיפא מה שאין כן בקידושין אלא נימא תיהוי תיובתא דר"ל? אמר לך ר"ל לא מני רבי יהודה היא דאמר "אין שתי ידים זוכות כאחת", אי רבי יהודה "מה שאין כן בקידושין" מה שאין כן בגירושין מיבעי ליה? אין ה"נ איידי דתנא מאמר דדמי לקידושין תנא נמי "מה שאין כן בקידושין" ורבי יהודה מאי שנא מאמר דהואיל וזקוקה ועומדת, השתא דאתית להכי, ר' יוחנן נמי לא תיקשי לך מעיקרא, שאני מאמר דהואיל וזקוקה ועומדת, תנן *האיש מקדש את בתו כשהיא נערה, בו ובשלוחו בו ובשלוחו אין, בה ובשלוחה לא תיובתא דר"ל? אמר לך ר"ל הא נמי רבי יהודה היא, ומי מציית מוקמת לה כרבי יהודה והכתני סיפא *האומר לאשה התקדשי לי בתמרה זו התקדשי לי בזו ואמרינן מאן תנא התקדשי התקדשי" ואמר רבה ר"ש היא *דאמר "עד שיאמר שבועה לכל אחד ואחד" כי תימא כולה ר' יהודה ובפרטי סבר לה כר"ש, ומי סבר לה והתניא *זה הכלל כלל אינו חייב אלא אחת, פרט חייב על כל אחת ואחת דברי ר"מ רבי יהודה אומר "שבועה לא לא לא לך לא חייב על כל אחת ואחת" רא"א לא לך לא לא לא לך ולא לך שבועה" חייב על כל אחת ואחת ר' שמעון אומר לעולם אינו חייב עד שיאמר "שבועה" לכל אחד ואחד אלא כולה ר' שמעון היא ובשליחות סבר לה כרבי יהודה ר' אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זירא אמר ליה מאי אמור האידנא בי מדרשא? אמר ליה אף אנא לא עייל ר' אבין היא דעייל ואמר חברותא כולה כר' יוחנן וצווח ריש לקיש כי כרוביא ויצאה והיתה "וליכא דאשגח ביה, אמר ליה, רבי אבין בר סמכא הוא? אמר ליה אין, כמן ימא לטינני הוא, אמר רב נחמן בר יצחק אנא לא רבי אבין ברבי חייא ולא רבי אבין בר כהנא אלא רבי אבין סתם למאי נפקא מינה למימא דידיה אדידיה: בעא מיניה רבא מרב נחמן נעורה

"קטנה מן האירוסין אין עושים בה מאמר אלא מדעת אביה והגערה בין מדעת עצמה בין מדעת אביה (מה שאין כן בקידושין) אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רבי יוסי בר' חנינא מאי טעמיה דר' יוחנן אליבא דרבנן? קידושין דמדעתה, אביה ולא היא, גירושין דבעל כרחה בין היא בין אביה. רבי מאמר דמדעתה וקתני בין היא ובין אביה? התם במאמר דבעל כרחה ורבי היא דתניא *העושה מאמר ביבמתו שלא מדעתה רבי אומר קנה וחכ"א לא קנה מאי טעמיה דרבי? נמר מביאה דיבמה: מה ביאה דיבמה בעל כרחה אף הכא נמי בע"כ ורבנן סברי ילפינן מקידושין מה קידושין דמדעתה אף ה"נ דמדעתה, במאי קמיפלגי? רבי סבר מילי דיבמה מיבמה הוה ליה למילף ורבנן סברי קידושין מקידושין הוה ליה למילף? ה"נ מסתברא, בדקא מתרץ רבי יוחנן מדקתני סיפא מה שאין כן בקידושין אלא נימא תיהוי תיובתא דר"ל? אמר לך ר"ל לא מני רבי יהודה היא דאמר "אין שתי ידים זוכות כאחת", אי רבי יהודה "מה שאין כן בקידושין" מה שאין כן בגירושין מיבעי ליה? אין ה"נ איידי דתנא מאמר דדמי לקידושין תנא נמי "מה שאין כן בקידושין" ורבי יהודה מאי שנא מאמר דהואיל וזקוקה ועומדת, השתא דאתית להכי, ר' יוחנן נמי לא תיקשי לך מעיקרא, שאני מאמר דהואיל וזקוקה ועומדת, תנן *האיש מקדש את בתו כשהיא נערה, בו ובשלוחו בו ובשלוחו אין, בה ובשלוחה לא תיובתא דר"ל? אמר לך ר"ל הא נמי רבי יהודה היא, ומי מציית מוקמת לה כרבי יהודה והכתני סיפא *האומר לאשה התקדשי לי בתמרה זו התקדשי לי בזו ואמרינן מאן תנא התקדשי התקדשי" ואמר רבה ר"ש היא *דאמר "עד שיאמר שבועה לכל אחד ואחד" כי תימא כולה ר' יהודה ובפרטי סבר לה כר"ש, ומי סבר לה והתניא *זה הכלל כלל אינו חייב אלא אחת, פרט חייב על כל אחת ואחת דברי ר"מ רבי יהודה אומר "שבועה לא לא לא לך לא חייב על כל אחת ואחת" רא"א לא לא לא לך לא לא לא לך ולא לך שבועה" חייב על כל אחת ואחת ר' שמעון אומר לעולם אינו חייב עד שיאמר "שבועה" לכל אחד ואחד" אלא כולה ר' שמעון היא ובשליחות סבר לה כרבי יהודה ר' אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זירא אמר ליה מאי אמור האידנא בי מדרשא? אמר ליה אף אנא לא עייל ר' אבין היא דעייל ואמר חברותא כולה כר' יוחנן וצווח ריש לקיש כי כרוביא ויצאה והיתה "וליכא דאשגח ביה, אמר ליה, רבי אבין בר סמכא הוא? אמר ליה אין, כמן ימא לטינני הוא, אמר רב נחמן בר יצחק אנא לא רבי אבין ברבי חייא ולא רבי אבין בר כהנא אלא רבי אבין סתם למאי נפקא מינה למימא דידיה אדידיה: בעא מיניה רבא מרב נחמן נעורה

*שבועה. שאין לך בידי ולא לך ולא לך ולא לך : חייב . אפס גזילות : נא לך נא לך . דוקא בלא וי"ו אבל ולא לך ולא לך=כללא הוי : נא לך ולא לך שבועה . דבטיגן שבועה באחרונה אבל אם הסיר שבועה תחלה לא שייך אכולהו וכללא הוי : אלא . מאי' דהתקדשי התקדשי ר"ש היא : ובשליחות סבר לה כרבי יהודה . דאביה ולא היא : אלא נמי לא סוף כי מדרשא אבל רבי אבין סוף כבי מדרשא . והוא אמר לי לאחר שלא שאכרו כל תבורות של בית המדרש ומטו וגמרו כרבי יוחנן דבקידושין אביה ולא היא : כי כרוביא . תרגום של עגור גרוא"ה בלע"ז : ויצאה ופיפה . כך היה טעק הא כתיב "ויצאה" והיתה "היה כיליה מה גירושין בין היא בין אביה אף קידושין בין היא בין אביה : אמר ליה ואכין בר סמכא הוא . בלשון שאילה קאמר ליה ובקי אתה בדברי אבין זה שיש לסמוך על דבריו שמדקדק בשמועתו שאינו מסכם : כמן ימא לטינני . לא היתה לו שאלה שכתה בנתיים שבשילא מביא המדרש אמרה לי מיד כשולה לא אמר לאחר כשהו בשמן לטינו מגני פריזר"א בלע"ז : אנא נא ר' אבין ברבי חייא . בשמועה זו של ר' אביו לא שמעתי אבין הוא : נעורה

[ופ' שיטה כש"י יבמות יט: ד"ה קידושין]

*מיגרים לשון בני. ולשון על בלא בתשיבה. בתוק בסוגיית מוכא בבני הבקיא לתשובתו ריא"ר

יבמות יט:

*מלבת הסוגיה - דבראשית. בעיקר התשובה בסתירה. בתוכה מאלה בבלני. בטיגה ליבוקה בלבי. מחלק בין מאמר שבצה מודה אם היא אם אביה מאמר הקידושין - דאביה ולא היא.

לעיל מא.

מוכר בא בתוך הרשות ובתא לבי "בתו" ואין לבעל בדרגון מרוכה ארי ראשון פרגאות מוסר הרגל קוק ובתרות שלמה ש"ת

לקמן מו.

[לקמן מו. שבועות לו: מריש כו. סו:]

*שבועות לא. פ"ב

מבנה:

- קושיא על ר"ל
- תשובותיו

עין משפט נר מצוה

מה א ב מיי' פ"ב מהל' יבום הל"ח סמג עשין כח טוש"ע אה"ע סי' קכו סעיף ג : מטו ג מיי' פ"ז מהל' שבועות הל"י סמג לאוין רמח :

תוס' ר"י הזקן

מאי טעמא דר' יוחנן דמשרי חלוק לרבנן בין קידושין לגירושין: דמדעתה דדעת האשה בעינן אביה ולא היא שנערה שיש לה אב תלויה מכל וכל בדעת אביה . בעל כרחה . בעל מגרשה מה צורך לדעת האב אע"פ שיש לה אב . מאמר חכמים תקנו שיקדש אדם יבמתו בכסף ואותן קידושין נקראין מאמר וקפ"ד דרבנן דרבי חנו לה דבמו מדעתה . ושאני דר' היא דאמר בעל כרחה מצי למעבד מאמר: בדקא מתרץ ר' יוחנן . דרבנן מדקי בקידושי אביה ולא היא : מאי שנא מאמר בין היא בין אביה מקידושין דעלמא . וקוקה מחמת קידושי אחיו: לר' יוחנן ליל לא תקשי הרי מאמר דמדעתה דאמ"נ דרבנן חנו לה ואמרי דמאמר ליתיה בעל כרחה ואפ"ה אמרי בין היא בין אביה דשאני מאמר מקידושין דהואיל וקוקה ועומדת: (חבר) חבריהא נאסרו כל בני הישיבה ואמרי בר' יוחנן דאמר דלרבנן מדקי דקידושין אביה ולא היא . כרוביא גרוא"ה בלע"ז דבאה והיתה הדינם שוה ולא השגיחו בדברי דעל כרחך לא (השגיחו) איתקש לגבי דמי מילתא דהא גרושה בעל כרחה וס"ה אמרי רבנן בין היא בין אביה דמה לנו בזה לדעת האב הרי בעל כרחו מגרשה אבל קדושה אינם אלא מדעתה הילכך אביה ולא היא שהרי מה שצריך דעתה כל זמן שהיא נערה הכל תלוי בדעת האב ודעתה אינו כלום אי נמי לא ס"ל שיהא כלל בכל מקום דאתקש יציאה לחיה אלא היכא דאיתמר איתמר והיכא דלא איתמר לא איתמר :

עי' רש"ל